૨૧૯૪

૨૧૯૪

સીરીન ફરહાદકા ઓપેરા.

બાબ પહેલા. પરદા ૧—દરબાર.

જલવાહ જો ઉસને બતાયા મેરા જી જાનતા હૈ—એ રાહ.

શમોશગીર—હફ્તકીસ્વરમે તેરા નામ હરએક જાનતા હૈ,
ચીન માંહચીનકા હર શાહ તુજે પૈછાનતા હૈ;
નામ કૈખસરૂ તેરા હૈગા જહાંમે મશહુર,
મીસ્લમે નૌશેરવાંકે મેરા જી જાનતા હૈ;
કૌન હૈ તેરે બરાબર યે જહાંમેં ખસરૂ,
મુલકું મુલકુંકા શહીનશાહ તુજે પૈછાનતા હૈ;
સુલતનત હૈ તેરી દુનયામેં સુલેમાં કે મીસ્લ,
જીનો સર્ક સભી તેરા હુકમ યાંહ માનતા હૈ.

તફરકા હોતાહૈ ઐસા—એ રાહ.

બાદશાહ—મુસતહર હૈગા મેરા ખાને કરમ આમ કહીં,
ગંજેકારૂં હૈ મેરા બખશીસે ઇનઆમ કહીં;
ખુસરવે વક્ત હું કસરાકી અદાલતસે મેં,
શોહરા આફાક હૈ આલમમે મેરા નામ કહીં;
રફઅતો મનજલતે [illegible]

હકૃતક્સ્વિરમે હૈ જારી મેરા ઈનઆમ કહીં;
આમીસે કતલએ મિરીખ કહો હુકમે રવાં.
ફોજ આદામેજો ચંમકી મેરી સમસામ કહીં;
વાકે આ તફરકા હો ગુલસને આલમમે અયાં.
ગુલ કહીં સુનચા કહીં બુલબુલે બદનામ કહીં;
દેવ કિયા ગોલ બીયાબાને પરી વહશો નસુર;
સબ મેરે સેદ હે સેહરામે દરો દામ કહીં;
નજર એ મેહેર કરૂં સીસપે હો રોસન જુંમાહ.
ફોજ જારીહૈ મેરી સુબો કહીં શામ કહીં.

ચોબદાર.—સીરકો ઝુકાકર અરજ યે કરતા સુન યે શાહાના,
એક સોદાગર ખડા હે બાહેર કહો ઉસે લાના.

બાદશાહ.—સુન ઓ ચોબદાર બાત યે મોરી જલદ અબ તું જાના)
જો સોદાગર ખડા હૈ બાહેર ઉસકો યહાં લાના.

(સોદાગર દાખીલ હોતા હૈ તબ બાદશાહ સોદાગરકો દેખકર.)

ધ્રુપદ.

ગાઊં સદા વો યાર ગાઊં.—યે રાહ.

બાદશાહ.—આવો યહાં કહાંસે આએ તુમ મુજસે કહો જરી,
બૈઠો ઇસ ઠાર કહો યક બાર બાર—યહાં કહાંસે,
આએ બોલોહી પુકાર તુમ લલકાર હાલ ખુશ,
··લી.—હાલી આવો યહાં કહાંસે આએ

સોદાગર.—સુનયે જુનાબ હાલ મેરા આપ કાન ધર,
આયા હું મે ઇરાનસે ફિલહાલ સરબસર;
અબદુલ અજીજ નામ મેરા હૈ જહાંપના,
મુલકુંકી સૈર કરતા હુવા આયાહું ઈધર;
મેં માલકે ખરીદને આયાહું ઇસ જગા,
દો તીન રોજ બાદ મેં જાઉંગા અપને ઘર;
થા શૌક દીલમે આપસે મીલનેકા મુજકો શાહ.
ઇસ લીએ મેને આપકો તકલીફ દીઆ મગર.

બાદશાહ.—મુજસે ઈરાંકી કર ગુફતાર, ભલારે મુજસે ઇરાં
ઇરાં શેહેરમે યહી સુના મેં એક હૈ અજબ ગુલનાર—
ભલારે મુજસે ઇરા.
ઉસકા તું મુજકો નામ બતા દે તાંકે હો દીલકો કરાર—
ભલારે મુજસે ઇરા.

સોદાગર.—સુનયે હજુર ઐ જહાંપના જો કુછકે હૈ તુમને સુના,
બરહક યે હૈ સચ્ચા બીયાં કેહતા હું સબ નામો નીશા;
ઇરાનકી શેહજાદી એક શીરીન ઉસકા નામ હૈ,
ઔર હુસ્ન ઉસકા કયા કહું ગોયા મીસલ ગુલફામ હૈ;
ઉસકે હુસ્નકે સામને સરમીનદા હૈં સમશો કમર,
હુરો પરી કયા ચીજ હૈ ઉસકે મુકાબીલ હોં અગર;
મુલકું મુલકકી ઔરતાં કૈં દેખીયાં ઐ જહાંપના,
લેકીન કોઇ ઇસકે મિસલ દેખી નહી અંદર જહાં;

અલ્લાહને અપને હાતસે ઇસકો ઘડી હે ખુબતર,
રંગ રૂપમેં કુછ ફરક નૈં નકશા હૈ નમકી પુર હુનર;
ઇસ આતસે ઉલફતને કિયા આગ.—યે રાહ.

બાદશાહ.—હૈ હૈ યે મેરે દીલકો કયા એકબાર હો ગયા,
સુનતેહી નામ શીરીં ગીરફતાર હો ગયા;
અબ બેકલી હુઈ હૈ મેરે જીકો દોસ્તો.
જીનેસે અબ યે દીલ મેરા બેજાર હો ગયા;
અબ દેખતા ખડા હે કયા શાપુર જલ્દ કર,
મેરેહી દીલકો ઇસ્કકા આજાર હો ગયા;
બીન શીરીં કે ન હોએગા આરામ મેરેકો,
ઉલફતમે ઉસકે દીલ મેરા બીમાર હો ગયા.

શાહપુર.—કોઈ દમ હૈ સાકી અબર હવા.—યે રાહ.
કુછ ગમ તું ન ખા એ શાહ મેરે, કોઈ આન મેલાકે મીલાઊં તુજે;
અબ જાતા હું મેં ઇરાન શેહેર, કોઇ મક્કર વો ફનસે લે આઊં ઉસે;
સૌદાગરકા બેસ બદલ, કુછ માલ લેજાકર દેખાઊં ઉસે;
ઔર એક તસવીર આપકી બના, કિસી તૌરસે જાકે બતાઊં ઉસે;
કુછબી હુનરસે જાકે અબી, હરએક તરહાંસે લેઆઊં ઉસે;
ઇસ્કકે ફંદેમે ઉસકો ફસા, અબ જાકે જલદી લેઆઊં ઉસે.

પરદા ૨—રસ્તા.

ફિરાતા હૈ હમે કાં કાં યે કીસમતકા.—યે રાહ.

શાપુર.—હમારેકો યહાંસે અબ શેહેર ઈરાન જાના હે,
વહાં જાકરકે શીરીંકો હમેં મંનજુર લાના હે;
યહાંસે અબ કહાં જાઊં કે રસ્તા કોનસા હોગા,
અજબ રસતેમે આ પોંચા ન કિસકા આના જાના હે;
તવક્કલ તેરા કરતા હું ખુદાયા તું મુજે પોંચા,
તેરી કુદરતસે વાં જાકર મેરી મતલબકો પાના હે.

પરદા ૩—બાગ સીરીંકા.

(સીરીં ઔર સહેલીયા બાગમે ફીરતી હૈ.)

ચાદનીમે ચુટ ક્કારી ચલોરી સહેલીઆં.—યે રાહ.

શીરીન.—બાગમેં ફીરને ચલોરી સહેલીઆં, દેખેં ચલો ગુલઝારરી;
રંગ રંગીલે ફુલ ખીલે હૈ, સેર કરેં એક બારરી.

સહેલીઆં.—સુનયે હમારી બાતકો રે સુનયે હમારી બાતકો
આયા એક તુજજાર જાની બોલતા પુકાર,—સુનયે૰
ચીંજેં અજીબાત બેચનકો લાયા, કોઈ ન ઉસકે સાતકો.—સુ૰

યેહી રાહારો.

શીરીન.—લારી ઉસકો સાત તું, (દો બખત.)
કાં કાં હૈ તુજજાર ભલા દેખું એક બાર—લારી૰

માલ ઓર અસ્બાબ ક્યા ક્યા અજીબાત,
લાયા હે ક્યા આજ વો લારી ઉસકો.
(સોદાગર બાગમે દાખીલ હોતા હે ઓર શીરીંન ઉસકો પુછતી હે.)
શીરીન.—તુમ કોન કહાંસે આએ આએ હો,
ક્યા લાએહો તુમ કોન કહાંસે આએ;
માલ હે કયા કયા હમકો દીખાઓ,
બેચન જોકે લાએરે—તુમ કોન કહાંસે•
સોદાગર.—સુનયે હમારી ગુફતગો કેહતા બસદ હું આરજુ,
હાલે કહું સબ રૂબરૂ હોવે ફરક ન સરબમુ;
ચીનસે આયા હું મે અબ લાયા હું માલ અજબ અજબ,
લાએક તુમારે હૈ યે સબ દીખલાઉ ખોલ યે રૂબરૂ;
દેખો યે કયાહી ખુબ હે જોકે તુમે મશગુલ હે,
સબ આપકે મોજુદ હે લેલો તુમે યે નુબનુ.
શીરીન.—યે હાતમે કયા છુપા લીઆ.
સોદાગર.—યે દેખ હાત ઐ માહલીકા.
શીરીન.—યે નીચે કયા તું ધર દીઆં.
સોદાગર.—કુછભી નહીં ઐ ખુબરૂ.
શીરીન.—તેરેકો હે કસમે ખુદા.
સોદાગર.—મત દે કસમ ઐ દીલરૂબા.
શીરીન.—તબ તું મુજે જરા દીખા.
સોદાગર.—હરગીજ ન કર યે ગુફતગુ.

શીરીન.—ઈસ જાએસે જરા ઉઠો.
સોદાગર.—હુજત ન મુજસે તુમ કરો.
શીરીન.—એક બાર મુજે દીખાઇ દો.
સોદાગર.—હરગીજ દીખાઊંગા ના કચુ.
શીરીન.—બહેરે ખુદા મુજે દીખા.
સોદાગર.—ઈસમે નહી હે કુછ નફા.
શીરીન.—મત કર જુલમ એ પુર જફા.
સોદાગર.—ઇસકી ન કર તું આરજુ.
શીરીન.—બીન દેખે તો નહીં રહું.
સોદાગર.—દેખું યે દેખતી હે તું કયું.
શીરીન.—ઇતના તો જોર રખતી હું.
સોદાગર.—એ કયા કિયા એ બાહર.

(સીરીનને તસ્વીર લેકર દેખના ઓર આસીક હોના)

સીરીન.—વા વા તસ્વીર કયા ખુબ બની હે અજબ,
બનીહે અજબ વો બની હે અજબ;—વા વા.
ઈસકે દેખેસે તો અબ મુજપે હુવા કયા ગજબ,
મૈને દેખી એ અબસ મૈને દેખી એ અબસ;
વા વા તસવીર કયા ખુબ બનીહે અજબ.
છોડદે ડરકી બાત મીઆં.—એ રાહ.

સીરીન.—દીલ તો હુવા બેતાબ મેરા અબ દીલ તો હુવા બેતાબ,
ઈસ્કમે ઉસકે દીલ યે મેરા જલ જલકે હુવા કબાબ;

તસવીર હૈ હૈ દેખતેહી જાન હુઈ બેકલ,
ખુદાકે લીએ એ સોદાગર મુજકું વહાં લે ચલ;
તેરેહી બાઇસ એ સોદાગર એક નજર દેખું,
એહસાં તેરા મરતે દમ તક કભી નહીં ભુલું—દી૦

પરદા ૪—રસ્તેકા મસખરા.

મસખરા.—સલામ અલેકુમ કહો અજીજો રખતે કુછ પેછાન,
મૈંતો તુમકો ખુબ પેછાનું ઔર તુમતો હુવે અંજાન;
જહાંકે અંદર બચ્ચે બાલે બુઢે ઓર જવાન,
હરએક મુજકો દેખ કેહતા મૈં હું આદમખાન;
ઉમર યે મેરી સાત દીનકી હુઈ હૈ યારો આજ,
માકે સીકમસે પૈદા હોકર તુમસે કરતા બાત;
એક દીનકા યાદ હૈ તુમકો તુમ ઓર મેં સબ સાત,
એક હાકીમકે પાસ ખડે થે સબ મીલકર સંગાત;
ફીર ઉસને ઇનસાફ્ કરકે કેદ કીએ સબકો,
નૌ નૌ મહીને કોટડી અંદર પુરે થે સબકો;
સાત દીનમેં ફીરકે યારો વોહી બુલાવેગા,
હર હરસે વો સવાલ કરકે હીસાબ લેવેગા;
એૈસે અંજાન હુવે અજીજો કીસકી નહી પેછાન,
મેં તો તુમારા ભાઈ સગાહું સોચ કરો ઈસઆન;
મેરા વખ્ત તો આખીર આયા જાતાહું ફીલહાલ,
તુમ સબ મુજકો માફ્ કરના બૈઠો તુમ ખુસહાલ.

પરદા ૫—દરબાર ખસરૂ.

ચોબદાર.—શહીનશાહ સુનએગા ઐ મહરબાન,
કે સીરીંકો શાહપુર લે આયા યહાં.

બાદશાહ.—કહાં હૈ વો શાપુર શીરીં વો જાન,
ઉન દોનુકો જલદી લેઆ એગુમાન ;
(સીરીં ઓર શાપુર સબ આતે હૈ ઓર બાદશાહ
લાજીમ કરતા હૈ આપની માસુકકી.)

બાદશાહ.—આવો આવો ઐ મેહરબાન આવો,
આવો આવો ઐ દીલજાન આવો ;
તેરી ઈસ્કકી આતસમે જલતા,
મુજપે બારીસ રેહમકા બરસાઓ.

શીરીન.--મેરે નૈનુઆંકા તું હે તારા, અબ ગમ તું ન ખા બંજારા;
દેખ તસવીર તેરી ઐ જાની, મૈં મીસલ હુઇ દીવાની ,
બીન દીદ નહી કુછ આરા, કુછ ગમ તું ન ખા બંજારા ,
તુમ પાસ મેરેતો આવો, સીનેસે જરા લગ જાવો ;
તુજ બીના ન કીસ્સે યારા; કુછ ગમ તું ન ખા બંજારા.

સબ મીલકે.—શાદી તુજકો યે હોવે મુબારક અહા મેરે દીલદાર
બનરે.—શાદી તુજકો૦

દુલહન ઈએ સીરીં મોતીકે જેશી, હોવે મુબારક યાર. બનરે-શાદી૦
દુલહન રંગીલી દુલા રંગીલા, વા વા અજબ ગુલજાર, બનરે-શાદી૦

છોટે બડે સબ કરતે હે ખુશીઆ, દેખ તુજે સરકાર, બનરે-શાદી૰
ચાંદશી ગોરી હુરકે જેશી, તુજકો મીલી યે નાર, બનરે-શાદી૰
વસ્ત્ર ઇસીકા અએ શાહ ખુશરૂ હોવે તુજે હરબાર, બનરે-શાદી૰

પા લાગું કર જોરી.—યે રાહ.

બાદશાહ.—આસ આઈ બર મોરી યહાં સબ મીલ ગાઓને હોરી,
આસ આઈ બર મોરી.
ઉમેદ શાદીકી દીલથી મોરે આજ હુઇ સબ પુરી,
ધુમ ખુશીકી કયું ના મચાવે,
હમ સબ—આહા હમ સબ તેરે હજુરી—આસ૰

પરદા ૬.—જંગલ.

ફુરહાદ.—હાલે દીલકા મૈં યહાં કીસ્સે બોલુંરે,
અપના કદરદાં નહીં કોઇ પાઊરે—હાલે૰
ફતર તરાસનેમેં ઐસા હું ઉસ્તાદ,
એક દમમે કહી કોહ ફોડુરે—હાલે૰

પરદા ૭—રસ્તા.

કેવરેકે આજ બહાર મુજે કેવડા મગાદે.—યે રાહ.

હબસી.—તેરે મુખડેપે જાઊં બલહાર મુજે મુખડા દીખાદે,
કાલા કાલા મુખડા તેરા પીયારી, મુજકો બતા એક બાર—મુજે

મુરકા તું મુખસે અપને ઉઠાદે, ચેહરા તું કર ઇજહાર—મુજે.
બીગેર દેખે હુવા દીવાના, તેરેકો ઐ ગુલનાર—મુજે•
ઇસ્કકી આતસસે દીલ મેરા જાની, જલકે હુવા અંગાર—મુજે•
મુજકો જલાનેમે હાંસીલ ક્યા હોગા, હરગીજ ન કર તકરાર-મુજે•

હુબસી.—મુખડા તેરા કાલા બીબી મુખડા તેરા કાલા,
ચાંદસે હે આલા બીબી મુખડા તેરા કાલા:
કાલા કાલા રંગ પીયારી હૈગા સબસે આલા,
મેરે દીલકો વાલા—બીબી મુખડા તેરા•

હુબસન.—ચલ નીકલ તું મુવે પીટ કરતા કીસ્સે બાત.

હુબસી.—નહી મેં જાઉં આલા બીબી મુખડા તેરા•

હુબસન.—જાતા હૈ કે નહી તું જાતા મારું ફીર એક લાત.

હુબસી.—નહી મેં જાનેવાલા બીબી મુખડા તેરા•

હુબસી.—કાહેકો એ બીબી સાહેબ જુતીઆં મારતે હો.
મેતો તુમારા આલા બીબી મુખડા તેરા કાલા.

હુબસન.—ખુબ તુજે અજમાયા મેને તું હૈ સચા આસક.

હુબસી.—હા મેરી ગુલલાલા બીબી મુખડા તેરા કાલા.

પરદા ૮.—મહેલ.

કાસીદા લાદે ખબર યારકે આજાનેકી.—યે રાહ.

શીરીન.—ક્યા સબબ અબ તલક લાયા ન કોઈ સીર નહી,

ઇસકે બાએસસે મેરે દિલકો જરા ધીર નહી ;
કબસે ગએ શીરકે લેનેકો ઉસી ચસમે પર,
ફીરકે આએ ન કોઈ હાએ કયા તકદીર નહી ;
કયા કરૂં હાએ ઇસી ફીકરસે હૈ દિલ હૈરાન,
જલ્દ આજાવે એસી કયા કોઇ તદબીર નહી.

હયાં કયું ખડા હીંદુસ્તાની.—યે રાહ.

સેહેલીઆ.—યે કયા હુવા તુજકો જાની કયું તું હુઇહે હેરાની,
સીરકા ચસમા દુર હે યહાંસે, ઇસ લીએ હુઈ દેર જાની;
કયું તું હુઇહે હેરાની.

એક પહાડ બીચમે આયા બડાસા,
ઉસે રાહકી ન મીલતી નીશાની—કયું તું૦

શાપુર.—ઈસ ફીકરસે દીલ કયું તેરા બેજાર હો ગયા,
બૈઠે બીઠાએ દિલ અબ રંજુર હો ગયા ;
એક સીરકે ના આનેસે તુમ હો ગએ ખફા,
ગર દો ઘડી લગી તો કયા ફીર ઉસ્સે હો ગયા ;
ચસમા યહાંસે દુર હે તુમ સુનલો યે કલામ,
બાએસકે એક કોહ બડા બીચમે આ ગયા;
ઉસ પહાડકે આનેસે યે ચસમા હુવા હે દુર,
રસતા હે દુર ઇસલીએ કુછ અરસા હો ગયા.

સુન એ શાહજીન પીઆરે અરલાક.—યે રાહ.

શીરીન.—સુન એ શાપુર બાત યે મેરી કેહતી હું તુજકો,

ઉસ ચસમેકા પાસ સેહેરકે લાના હે ફોરન મુજકો ;
જબ વો ચસમા યહાં આવેગા તબ હો મુજે આરામ,
કોઇ એસા કોહકન હોવે કરે યે મેરા કામ ;
કરે યે મેરા કામ કે તોડે પહાડ વો ઈસ વખ્ત.
પહાડ વો ઇસ વખ્ત કે તોડે ચસમા હો ફીલ ન્ગમ;
અરે તાં હો મુજે આરામ—સુન•
સુન ઐ મોરે સજના જરા કાનદે.—યે રાહ.

શાપુર.— સુન ઐ સીરીં પ્યારી જરા કાનદે યે મોરી બતિયાં,
એક ફરહાદ કોહકન હે અપને સેહેરમે,
વો હે સબકા ઉસતાદ તું જાનલે ;
અગર હુકમ હો તો બુલા લાવું ઉસકો,
બજાલાવે તેરા યે ફરમાન રે ;
પહાડ તોડ વો ચસમેકો લાવેગા ઈસ જા,
જબ હો હુકમ ઉસકો ઉસી આનસે.

બેત.

શીરીન.—એ શાપુર ન કુછ દેર અબ તું લગા,
ઉસ ફરહાદ કોહકનકો જલદી બુલા.

શાપુર.—બહોત અછા જાતાહું એ મેહેરબાન,
બુલા ઉસકો લાતાહું ફોરન યહાં.

———

પરદા ૯.—જંગલ

તુજે મે સનમ બેવફા જાનતાથા.—યે રાહ.

ફરહાદ.—યે દુનયામે ના ચીજ ફરહાદ હું મે,
ઓર કોહકનકે ફંદેમે ઊસ્તાદ હું મે;
વલે કોઇ કદરદાં નહી કોઇ મેરા,
ઈસી ફીકરસે આહ નાશાદ હું મે;
હુનર ખુબ રખ્તાહું લેકીન કરં કયા,
વલે ગેરઆંહાંસે બરબાદ હું મે;
ખુદાયા તુંઈ મેરી રોજી રશાં હે,
હમેશાં તેરી મરજીપે શાદ હું મે.

શાપુર.—આજ ગમકા હુવા આસકારા.—યે રાહ.

બખ્તકા ભાઇ તેરા સીતારા, આજ ચંમકા હુવા આસકારા;
ચલતું ફરહાદ અબ મેરે હમરા, તેરા હુવા મેહેલમે પુકારા;
શીરીં શેહજાદી હે એક મેહેલમે, ઉસકો કામ પડા એક આડા;
સીવા તેરે ન હોગા વો કીસસે, હોગા વો કામ બસ તુજસે સારા.

(જાનાં.)

પરદા ૧૦—બાગ.

શીરીન.—

યે ચસમેકી ફીકરને મુજકો મારી, લગા હે તીર મેરે દીલમે કારી;
યહાં જબતક ન આવેગા યે ચસમા, રહેગી દીલમે મેરે બેકરારી;

ગયા શાપુર નહીં અબતક વો આયા, યે કયું ઇતની ઘડી ઉસે ન ગુજરી.

હમ જોગી હુવે હે મેહલમે.—યે રાહ.

શાપુર.—કોહકનકો મેં લેઆયાહું ઉસ કામકે લીએ,
ફરમાએ જબાંસે ઇસકો વો કામ અબ,
જલદી કરે વો કામ યે ઇનઆમકે લીએ.

કયા મુસીબત ખેંચ કર.—યે રાહ.

શીરીન.—હાલે દીલ અબ કીસતરાં તુજસે છુપાના ચાહીએ,
જીસ સબબ તુજકો બુલાયાહે વો કેહેના ચાહીએ,
તોડકર ઉસ પહાડકો ઇસમે બના તુ એક નેહેર,
ફીર નેહેર ઉસ ચસમેસે યાંપર લેઆના ચાહીએ,
નાં મીલે સબ શેહરકે લોગુકો ઉસસે ફાએદા,
ઇસલીએ ઈસ શેહેરકે અતરાફ બનાના ચાહીએ.

ફરહાદ.—જાનો દીલસે કરૂં તેરા કામ કામ કામ,
તરફ પાહાડું કે અબ હું મેં જાતા,
દિલપે રખ મે ચલા તેરા નામ નામ નામ;
પહાડુંકો ફોડકે ચસમાં લેઆઊ,
મેં તો હીકમતસે લા ઉસે દામ દામ દામ.

બાબ પહેલા તમામ હુવા.

બાબ ૨. પરદા ૧.—જંગલ.

ફરહાદ—તેરા કબ વસલ હો હાંસીલ મુજે અબ એ અરે સીરીં
મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી;
બીગેર તેરે યે દુનયામે મેરા જીના તો મુસકીલ હે,
તલબ કાલીબમેં હુઇ હે જાં મુજે એ મેરી સીરી;
તેરા જબ દીદ મેં દેખા હુવાહું તબસે દીવાના,
અબ ઇન આખુસે કાં દેખું તુજે અબ એ મેરી સીરી.

સીપાઈ.—સુન એ કોહકન બાત યે મોરી અબ તું કાન ધર;
ચસમા તૈયાર હુવા કે નહી બોલ તું સરબસર;
મુજકો મહેલસે સીરીંને અબ ભેજા હે ઇધર;
બોલો તુમ ઉસી તરાહ સુનાઉ જા ખબર.

ફરહાદ—અબ જા મહેલમે કરદે તું યે સીરીંકો ખબર,
ચસમાં સબ તૈયાર હે વો દેખે આન કર.

પરદા ૨.—મેહેલ.

સુન એ મોરી શાહજાદી.—યે રાહ.

સીપાઈ.—સુન એ બાત દીલસે મોરી સુન એ બાત દીલસે,
કેહતા હું ખબર યે જુનાબ કીજીએ નજર—સુન.
ચસમા વો સારા તૈયાર હુવા હે,
દેખીએગા આખુસે ઓર ચલીએગા ઉધર.

આજ પાઇ ખુસીકી નીસાની.—યે રાહ.

શીરીન.—આજ મેં પાઈ ખુસીકી નીશાની,
ખુસીકી નીશાની ખુસીકી નીશાની—આજ.
ચસમાં બના હે દેખુ મેં જાકે,
સુનકે મેં તેરી જબાની—આજ.

પરદા ૩—જંગલ.

સીરીં—તુજકો શાબાસ મેં કયું ન બોલું રે.
દીલકે મકસદકો જો મેં પાઊરે—તુજકો૦
અજબ હીકમતસે ચસમાં તું લાયા,
તેરી શીફત કયું ન ગાઊરે—તુજકો૦
માંગ તું અબ મુજસે કયા માંગતા હૈ,
મકસદ તેરા મેં બર લાઊરે—તુજકો૦
હીરે વો મોતી લાલો જવાહીર,
યે સબ તુજકો દીલાઊરે—તુજકો૦
અગર ગફલતસે બાજ આયદ જફાકી—યે રાહ.

ફરહાદ—નહી ઈનઆમકી દીલમે હવસ હે,
ફકત દીદાર તેરા મુજકો બસ હે;
ન લાલો હીરે મોતી મુજકો ચાએ,
તેરેહી વસ્લકી મુજકો ગરજ હે;
મૈને યે દીલકુ તેરા ખુશ કિયા હૈ,
મુજે ખુસ કરના યે તુજપર ફરજ હૈ.

સીરીં– યેતો મજનુંઈ હોગા દીવાના—યે રાહ

તું યે હો કરકે ઐસા ગોઆના, બકતા કયું હે તું મીગલે દીવાના.
તુને મુજકો નહીં કુછ પેછાના, મુસકીલ હોગા તેરા યાંહાંસે જાના;
લે યે મજદુરી બનજા સોઆના, મત યે ઇસ્કકા કરતું બહાના;
ગર યે શાહા સુનેગા અફસાના, તેરા છોડેગા નૈ પા નીસાના.

ફરહાદ.— યેહી રાહ.

છોડ શીરીન યે મુજકો ડરાના. તેરે પીછે મુઝે હે મરજાના;
તુજ બીના નઇ હે મેરા ઠીકાના. રહેમ ખા તું જરા મુજપે જનાં;
તેરી સુરતકા હુવા મે દીવાના, ઇસ્કકા હે યે દીલપર નીશાના:
તુજ સમેકા હુવા મે પરવાના, અબતો લાઝમ મુંજે હે જલ જાના.

ચલ ગોરીયુકે સાજન.—યે રાહ.

સીરીં.—હે કોઈ હાજીર હે કોઈ હાજીર જલદી તું આ,
ઇસકો બાહીર લેજા—હે કોઈ હાજીર૦
કોહકન યે મુવા દીવાના હુવા યે જો ખડા,
ઇસકો બાહેર લેજા—હે કોઇ હાજીર૦

ઇસ આતસે ઉલફતને કયા આગ લગાદી.—યે રાહ૦

ફરહાદ.—આસીક હું મે તેરા ઔર તલબગાર હું સીરીં,
ઇસ ફંદએ ઉલફતમે ગીરફતાર હું સીરીં;
સુરતકો તેરે દેખ તરસતા હે મેરા જી,
તરસાના મેરે દીલકો મે દીલદાર હું સીરીં;
બેરેહમી ન કર મેરેપે ઔર જુલમો ન ફાયે,

જુલમ તેરે ઇશ્કકા બીમાર હું સીરીં;
અબ વસ્લકી દારૂ યે તેરી મુજકો પીલાદે.
તાં હોવે સફા ઘાયલે દીદારકો સીરીં.

સીરીં.— અરી જોબન ઓ દરદકી.—યે રાહ.

અરે ઓ સીપાઇ તું ઇસકો લે જા, યહાં પાસ જંગલમે જા છોડ આ;
યે દીવાના હે બાત ઇસકી ન સુન, લે જા તું યહાંસે ઈસે બે સુખન

પરદા ૪ થા.—જંગલ.

અરે ખુલ ખુલ સરારા.—યે રાહ.

ફરહાદ—અજબ ઇનસાફ કિયા તુને મેરા અબ એ મેરી સારી.
ન આયા ખોફ તેરેકો ખુદાકાભી અરે સીરી;
કરાકર કામ મેરેસે ઓર મેરા દીલ લીઆ તુને,
કીયા બદ હાલ યે મેરા તુને અબ ઐ મેરી સારી,
જુદાઈસે તેરે યે દીલ તરફતા હૈગા કાલીબમે,
કહાં અબ દેખને પાઊં તેરેકો ઐ મેરી સારીં.

પરદા ૫ વા.—દરબાર.

શીપાઇ.—સુનીએ જુનાબ હાલ કહાતો નહી જાતા,
લેકીન હજુરસે કુછભ છુપાયા નહીં જાતા;
એક સખ્સ હે જંગલમેં ઇસમ ઉસક હે ફરહાદ,
લેતા હે નામ સીરીં સુનાયા નહીં જાતા;

જંગલમેં સભી શોહરા ઉકા ઇસ્કકા ઉસકે,
સીરીંપે વો આસીક હૈ બતાયા નહીં જાતા.

બાદશાહા.—બાત યે તેરી બાત યે તેરી,
સચમે જાની અબ તું સુન મોરી લેકર આ ઉસકો—બાત૦
અબ તું જા ઉસ ઠાર કર ના દેર અબ તું યાર—લેકર આતુ ઉસકો.
રખ મરજી મોરી રખ મરજી મોરી—બાત યે તેરી.

પરદા ૬ વા.—જંગલ.

હમતો આસીક હુવેહે દીવાને.—યે રાહ.

ફરહાદ—હમતો સીરીંપે હોંગે દીવાને,
બીના સીરીં નહી કુછબી જાને;
શીરાક હીજરમે સીરીંકે જાન જાતી હે,
બીના ઉસીકે ન કુછ સો મેરેકો ભાતી હે;
યે રૂહ યાદમે ઉસીકે તલમલાતી હે,
બીગેર પાનીકે મછલી જુ તરફરાતી હે;
રાત દીન હમતો ઉસકો પૈછાને,
બીના સીરીં નહી કુછબી જાને;
ઉસીકે ઈસ્કને મુજકો બનાયા દીવાના;
ઉસીકે સમએ હુસનકા હુવા મેં પરવાના;
મુજેબી હૈગા અબ લાજીમ ઉસીપે જલજાના,
વલે એક બાર ઉસે દેખ અબ તો મરજાના;

હમકો લગતે હૈ અછે વેરાને.
ખાના સીરીં નહીં કુછભી જાને.

સીપાઈ.—બખ્તકા તેરે તારા ચમકા ચલસીરીં બુલાતી મેહેરબાનરે.
ભલારે ચલ સીરીં બુલાતી મેહેરબાનરે;
સંગ તું મેરે ચલ એ ફરહાદ,
અબ ન દેર તું કર ઇસી આનરે.

ફરહાદ.—મુજે સીરીંને બુલાયારે મુજે સીરીંને બુલાયા,
એક બાર નીકાલકર ફીર હૈ બુલાયા;
દીલમે રેહેમ ઉસકે આયારે—મુજે સીરીંને બુલાયા.

પરદા ૭ વા.—દરબાર.

ખસરૂ—અરે આસીક કેહ તું તેરા નામ ક્યા.
ફરહાદ—મેરા નામ ફરહાદ હૈ બાદશાહ.
ખસરૂ—બતા કોનસા હૈ વો તેરા વતન.
ફરહાદ—મેરા મુલક હૈ ઈસ્ક દારે મહન.
ખસરૂ—તેરે મુલકકા કોન હૈ બાદશાહ.
ફરહાદ—હે સુલ્તાં મેરા ઇસક જીલ્લે ઇલા.
ખસરૂ—તેરે મુલકકે શાહકા નામ કયા.
ફરહાદ—હે નામ ઉસકા સુન ઈસ્ક આબાદશાહ.
ખસરૂ—તેરે મુલકકે લોગ ખાતે હે કયા.
ફરહાદ—વો ખાતે જીગર ખુંન ઔર આ હવાહ.

ખસરૂ—તેરા મુલક કૈસાઇ આબાદ હે.
ફરહાદ—હરએક મરદ વ જન વાંકા ફરયાદ હે.
ખસરૂ—તેરે મુલકમે કોઈ આવે ગનીમ.
ફરહાદ—તો બેશક વો હાર ખાકે ભાગે રજીમ.
ખસરૂ—ભલા કૈસી હે વાંકી ફોજ ઓર જવાન.
ફરહાદ—હે બીસ્યાર ખુબ ઓર આહલે ફીગાં.
ખસરૂ—વો હથયાર રખતેહે કૈસે સીપાહ.
ફરહાદ—એક તેગે શીંગાં દુસરી નેજે આહ.
ખસરૂ—વહાં લોગ કયા કરતે કારીગરી.
ફરહાદ—વહાં ઉલફત કરતે હેં ઔર દીલબરી.
ખસરૂ—હે ઉલફતમે સખ્તી ઓર જેહમત તમામ
ફરહાદ.—હે આસીકકો રાહત ઉસીમે મુદામ.
ખસરૂ.—તું રેહતા હે ગમગીન કયું દીલ હુજી.
ફરહાદ.—મેં ગમગીન રેહતા મબાઇસ સીરીં.
ખસરૂ.—ભલા કયા તું આસીક હૈ સીરીંકા કયા.
ફરહાદ.—જી હાં સદ સુકર જાતે પાકે ખુદા.
ખસરૂ.—યે નાહક કયું જાન અપની ખોતા હૈ તું.
ફરહાદ.—નહીં આસકીમેં તો હોતા હૈ યું.
ખસરૂ.—સીરીં ખાસ હેંગી યે ઔરત મેરી.
ફરહાદ,—વો હૈ મેરી માસુક ઔર દીલબરી.
ખસરૂ.—અરે કોઇ હાજીર હૈ અબ જલદી આ,

ઇસ કંમબખ્તકે સરકો દેતું ઉડા ;
નહી કુછભી રખ્ખા હૈ મેરા ખતર,
અજબ કરતા બાતેં યે ગબરો ગબર.

શાપુર.—બેહતર હૈ મારો યા રખો મુખ્તાર આપ હો,
લેકીન અબ ઇસ ગરીબકે સરદાર આપ હો ;
યે હેગા બેકસુર ન કીસીકા ગુનાહ કિયા,
ગર મારોગે તો આહ ગુનેગાર આપ હો ;
સબમેં તુમારા નામ યે બદ હોએગા શહા,
ઇનસાફ કુછ કરો કે અબ સરકાર આપ હો;
બદલેમે ખુન ખુનકે લેનેકા હે હુકમ,
બેસર આ ઇસકો મારો તો બદકાર આપ હો ;
બુજરૂગ તુમારે નૌસેરવાંભી તો હો ગએ,
ઉનકે હી પેરવીપે અમલદાર આપ હો.

ખસરૂ—વજીર ઈસ વખ્ત નસીહત તું મેરેકો જો યે ના કરતા,
તો મેં બેશક ઇસીકે ખુનમે યે હાથ ભર દેતા ;
તું અબ તદબીર કોઇ એસી નીકાલ તાકે યે હો નાબુદ,
નહીં તો ઈસકે તૈંઇ બોલો યહાં યે હું મે જર દેતા ;
અરે આસીક તું લેયે જર ઓર સીરીકા ખીયાલ અબ છોડ,
નહીં તો જાનતાહે તું તેરેકો દમબ ખુદ કરતા.
કનૈઆ જરા બનસીઆ બજાજારે.—યે રાહ.

ફરહાદ.—ઓ બીના સીરીં મોહે ન કુછ ચાયેરે,
દીલ તો યે હે બેચેન, ઓ બીના સીરી મોહે;

તોરે યે જરકો આગ લગાદે કિય મેં કરૂ યે માલ,
યે જીઆ મેરા અબ ઘબરાએરે—ઓ બીના.
કયા કહે હાલત હમારી.—યે રાહ.

શાપુર.—સુનયે એક તદબીર નાદર હમ તુમે બતલાતેહે,
બાબમેં ફરહાદકે બસ તુમકો યે જતલાતેહે ;
તાં વહાં કે વાં યે મર જાવે ન આવે યાં કભુ,
ઐસી હમ એક અકળ ઈસ જાપર સુનો બતલાતેહે.

ખસરૂ.—બોલો વો તદબીર કયા હે જલદ તુંમ જાહીર કરો,
હે રજા મેરી યે તુમકો જોકે તુમ ફરમાતેહે—સુનયે•

શાપુર.—યે પહાડ જંગી ખડા હે આસમાંસે જો લગા,
ઇસકે બાઇસસે હર એક ઇનસાન જેહમત પાતેહે ;
ઔર જો જો કાફલે મુલકુંસે આતે હે યહાં,
વોભી કંઇ કંઈ કોસુકે કુચ કર યહાં પેખાતેહે ;
ઈસલીએ હમ કોલ દેતે હે ઈસીકા ઈસ તરાહ,
તોડે જો ઈસ કોહકો સીરીં ઇસે દીલવાતે હે.

ખસરૂ.—અજબ તદબીર યે વાહ તુમને કહીહે,
મેરે દીલકોભી યારો અછી લગીહે ;
ઓ આસીક તું ઇસ બાતપર હે કયા રાજી,
કે જો બાત ફીલહાલ તુમને સુનીહે ;
અગર ઈસ પહાડકો કરેગા તું નાબુદ,
તો ઉસ વખ્ત સચ જાન સીરીં તેરી હે ;

અગર હે તું રાજી તો લે કોલ દેના,
યેહી બાત ઉપર જો તુને સુનીહે.

ફરહાદ.--રામ તોરે નામકી ધુમ મચાઈ.--યે રાહ.
સાહા તોરે બાતકો હમને સચાઈ,
જોકે તુમને—જોકે તુમને યે મુજકો સુનાઈ--સાહા.
કોલ જો યે તુમને મુજકો દીઆહે. ઈસસે ન તુમ ફીરના ભાઇ.
સીરીકી ખાતીર સરપર યે મેને, જેહમત ઓર સખ્ત્રી ઉઠાઇ—સા૦

પરદા ૮ વા.—જંગલ.

ફરહાદ.--દેખી હે તુજે જબસે તેરી યાદ હે સીરીં,
દીલ ઓર જબાંપર તેરી ફરયાદ હે સીરીં;
કયા નામ તેરા હૈગા પીયારી મેરી જાની,
કુરબાન તેરે નામપર ફરહાદ હે સીરીં;
હે ગાલ ગુલાબી તેરે ઓ હોંઠ હે સીરીં,
ઓર બાતે જબાં સીરીકી સબ યાદ હે સીરીં.

પરદા ૯ વા.—જંગલ.

ફરહાદ.—ઈસ્કકી આતસકો અબ દીલસે બુજાઉ કીસ તરાંહ,
આગ દરયામે લગી ઉસકો બુજાઉ કીસ તરાંહ;
એ મેરી સીરીં મૈં તેરે દીદકા મુસ્તાક હું,
અબ દુબારા દેખને તુજકો મૈં પાઉ કીસ તરાંહ;
મોં દીખાકરકે તુ સીરીં દીલતો મેરા લે ગઈ,

અબ તેરેસં એ પીયારી દીલ છુડાઊ કીસ તરાંહ ;
વાસ્તે તેરે મેરેકે યે પહાડ હે તોડના,
એસે જંગીકો મે અબ તનહા ગીરાઉ કીસ તરાંહ.

પરદા ૧૦ વા.—સીરીકા મેહેલ.

સેહેલીઆં.—અરી સીરી યે બાત તું મેરી સુન,
વો ફરહાદ બીચારા આશીક તેહારા, ઉસપે ગુજરા કયા સીતમ—અરી.
પહાડ તોડનેકો ભેજા હે ઉસકો, શાહને કર કોલ બચન—અરી.
તોડ યે પહાડકે શીરી દું તુજકો, એસા કીયે હે સુખુન—અરી.
ઈસી કોલ ઉપર રાજી વો હોકર આશીક ગયા કોહકન—અરી.
તેરીહી ખાતીર ઉસનેહી સરપર, ખેંચા હે રંજે મેહેન—અરી.

સીરી.—ડુબકર દીલમે મેરે તીરકા પૈકાન રહા—યે રાહ.

તેરી કુછ કદર મેને આહ ન જાની ફરહાદ,
રેહ ગઈ દીલપે મેરે આહ યે નીસાની ફરહાદ ;
જેહમત ઓર રંજ મુસીબત યે ઉઠાકર પીઆરે,
ઓર મેરે પીછે તું કરતા હે જવાની બરબાદ ;
મુજકો લાજીમ નહીં મૈં ઐસ કરૂં મેહલુંમેં,
ઓર તું જંગલુંમે કરે શોર ફીગાંની નાશાદ ;
અબ તું એક ઘોડા મેરે વાસ્તે લારી જલદી,
તાકે મે જા ઊસે દેખને જાતી હોં શાદ.

બાબ દુસરા તમામ હુવા.

બાબ ૩. પરદા ૧.—જંગલ.

સીરીં.—કિયા યહાં તું કર રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન.
નામ સીરીં લે રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન;
દેખ એ ફરહાદ તું મેરી તરફ કરકે નજર,
બેખબર કયું હો રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન;
દેખ કર તેરેકો ઐ ફરહાદ મરા દીલ યહાં,
હાએ કૈસા જલ રહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન ;
સીરીં સીરીં કરતા કયું હૈ લે મેં અબ આઇ યહાં,
જીસકી ખાતીર મરરહા ઐ જાન મન એ જાન મન;
એ મેરે ફરહાદ પીઆરે દીલતો મેરા રાત દીન,
યાદ તેરી કરરહા ઐ જાન મન ઐ જાન મન.

ફરહાદ.—યે તો મજનુકે ઐસી આવાજ—યે રાહ.
યે તો સીરીકે ઐસી આવાજ મેરે કાનુમે આઇ,
એસે પહાડુંમે સીરી કહાંસે આવે કૈસી તોરે પાસ.

સીરીં.—સખીઆ તોરી નથની ઝુમકેદાર—યે રાહ.
ફરહાદ તોરી સીરીં મૈ દીલદાર—ઓ ફરહાદ.
ઈધર ઉધર તું કિયા દેખ્તા હૈ,
આ મે તેરી ઇનતીજાર—ફરહાદ તેરી સીરીં•
તેરેહી ખાતીર જંગલુંમે આઈ,
છોડકે સબ ઘરબાર—ફરહાદ તેરી સીરીં•
નીચે પહાડકે દેખ મેં ખડી હું,

જલદી તું આ યક બાર—ફરહાદ તેરી સીરીં૦
શાહી મેં છોડકે જંગલુંમેં આઈ,
દેખને તેરા દીદાર—ફરહાદ તેરી૦

(સીરી કો દેખકર ફરહાદ બેહોશ હોકર ગીરતા હે ઓર સીરી ઉસકા સીર ગોદમે રખકર ઉસકો હુશીયાર કરતી હે ઓર ઉઠાતી હે.)

સીરીં.—ઉઠ પરભાત સમરીયે શ્રી ગનેસ દેવા—યે રાહ.
અરે ફરહાદ ઉઠીએ મેરે જીગરકે જાની,
સીનેસે લગાઓ અબ કરો મેહેરબાની,
દેખ તુમકો મેં બેહોશ હોતી હું દીવાની—અરે૦

ફરહાદ.—ઇસ આતસે ઉલફતને ક્યા આગ લગાદી—યે રાહ.
તું સીરીં હે તો મેં તેરા મસ્તાના હું સીરીં
તું સમઅ હે તો મેં તેરા પરવાના હું સીરીં;
તેરે હુસ્નકે બાગકો મેં દેખ હુવા મસ્ત,
બુલબુલકી તરાહ તેરે પે દીવાના હું સીરીં;
આગે યે તેરે સમસો કમર હૈગે સમેસાર,
મૈંભી તો તુજે દેખને આઈના હું સીરીં.

સીરીં.—તું મેરા જાનો જીગર થા મુજે માલુમ નથા,
તુજમેં ઉલફતકા અસરથા મુજે માલુમ નથા,
તેરાહી ઈસ્ક મુજે ખેંચકે લાયા ઘરસે,
તુજમેં ઉલફતકા અસર થા મુજે માલુમ ન થા

બેચન સુત ન જાઓ મૈંયાં—યે રાહ.

ફરહાદ.—સુન તું સીરીં પીયારી મેરી સુન તુ સીરીં પીઆરી.
દેખ મેં તુજકો હેરત હુવા કૈસે તનહા આઇ યહાં,
ઐસે જંગલ પહાડુ અંદર કૈસા મેરા પાઇ નીસાંન.

સીરીં.—સુન એ ફરહાદ પીઆરે મેરે સુન ફરહાદ પીઆરે,
ઇસ્કમે મેરે તબા હુઆ તુ ચેરીસે સુન કર મે ફરહાદ,
ઘોડે ઉપર સ્વાર હોકર આઇ ભટકતી મે નાશાદ.

ફરહાદ.—તું તો જાલીમ વ સખ્ત દીલથી કૈસા રહીમ આયા યે તુજે.
કામ મેરેસે લેકર તુને બદહાલ કર કાડાથા મુજે.

સીરીં.—જાહીર તુજકો દુર કિયાથા બાતીન દીલશે દુર નથા,
વો તો તુજે અજમાયા મેને અબતો મેરે તુ દીલમે ધરા.

ફરહાદ.—નહીં નહીં યે બાત ન માનું મુજકો ખુબ માલુમ હુવા,
દેખ મે કહતાહું યે તુજકો ઇસપર તુ અબ કાને લગા ;
સરત કીઆ મેં તેરે ખાવીંદસે ઉસકી તું સુનકરકે બાત,
જીતને આયા સરત જો યે મેં તબ તું આઇ મેરે પાસ.

ફરહાદ.—નહીં એ ફરહાદ દીલમેં તેરે વહમ યે ગુજરા બેહુદા,
બલકે મેંને સુનાયે તેરા તબસે હુવા દીલ મેરા ખુરા ;
ઇસ્કકી આતસ લગી હે તનમેં ગૈરતને શીર જોસ કીઆ,
આસીક બીચારા સમે ઉઠાવે બેઠું મેંયે મેહલુમે કિયા;
ઈસી ગૈરતસે સુન એ પીઆરે આઈહું મેં તેરે પાસ,
અબ મેં યહાંસે કહીં ન જાઊં રહુંગી હમેસાં તેરે સાથ.

ફરહાદ.—અભી મેં તુજકો નહીં રખુંગા પીઆરી દો દીન સબર તું કરઃ
પહાડ યે તોડના થોડા રહા હે સરતસેં જીતું તુજકો મગર.
અભી અગર મેં રખ્ખાહું તુજકો હોવીંગે બદનામ અપન,
ઈસી સબબસેં પીઆરી અબજા ઇતના અગ તું માન સુખન
સીરી.—ખેર પીઆરે કેહનેસે તેરે જાતીહું મેં એ ફરહાદ,
લેકીન યે કામ આજ સભી તું પુરા કર તાં હોવે શાદ.
ફરહાદ.—બહોત અછા પીઆરી સીરી અબ તું નહીં કુછ ઘબરાના
આજકે આજ મેં પુરા કરકે આતાહું મેં કલ જાના.
સીરી.—તેરી જુદાઈ મેરેકો દુસ્વાર હે ફરહાદ,
અબ છોડકે જાના તુજે બેકાર હે ફરહાદ;
અબ તેરે બીના ન મુજે ચેન પડેગા,
મેરે ગલેકા એક તુઇ હાર હે ફરહાદ;
બિન તેરે નહીં કોઇ મેરા જાન ઓર જીગર.
ઈસ બેકસીમેં તુઈ મેરા યાર હે ફરહાદ;
અબ જાતીહું જલદી તુમ મેરે પાસ આઇઓ.
બસ જાતે જાતે ઇતનીહી તકરાર હે ફરહાદ.
(જાના સીરીકા ઓર અફસોસી કરના ફરહાદકા.)
ફરહાદ.—મુજે છોડ સીરી યહાંસે ગઇ હે,
કે જખમીકો તાજા જખમ દે ગઈ હે;
યે દીન આજકા કેસા જાવેગા મેરા,
મુજે દાગહી જરાં નયા દે ગઇ હે;

મૈ મજેમેં મેરા કામ કરતાથા યારો,
મુઝે ઓર વેહસી બનાકર ગઇ હે;
અબસ મેંને કયું ઇસકો જાનેકો દીની.
અરે આહ મુઝસે ખતા હો ગઈ હે;
અબસ હે યે અબ તેરા પસ્તાના ફરહાદ,
તું કર કામ અપના વો સીરી તો ગઇ હે.

પરદા ૨.

બુઢી.-- કહું કયા ફલકકા સતાયાહું મેં.--યે રાહ.
મે બુઢી એક એ યાર મક્કારહું મેં, જહાંમે કુટનીયુંકી સરદારહું મે;
મેરે જેસી કુટની નહીં કોઈ જહાંમે. હરએક દાવમે એક અય્યારહું મે;
સભી ખેલ ખેલી મેં દુનીઆકે અંદર,હરએક દાવમે સબસે હુસયારહું મે;
કીસીકો રૂલાઊં કીસીકો હસાવું. એસે કામુંમે ખુબ ખબરદારહું મેં.

પરદા ૩ રા.—દરબાર.

સીપાઈ.—સુનએગા અરજ મેરી જરા આપ કાન ધર,
ફરહાદકી બાત કેહતાહું યે તુમકો સરબસર;
ફરહાદને પહાડ વો સબી તોડ દાલાહે,
બાકીકા તોડ આજ વો અબ આવેગા ઇધર;
અબ કુછ ઈલાજ કીજીએ જલદી જહાંપના,
વર ના વો સીરી જીતકે લેજાએગા મગર.

જા જા બેટેકે તેરે બુલા લારી.—યે દાહ.

ખસરૂ.—અબ કુછ તદબીર કરો એ વજીરોરે,
 એ વજીરોરે એ વજીરોરે—અબ કુછ તદબીર.
 અબતો યે સારી મોરી લેજાવે,
 ઇસકે સબબ અબ તુમ દોરોરે—અબ કુછ તદબીર કરો.

શાપુર.—સુન આપ શાહા યે અરજ હેગી મોરીરે—સુન એ આપ.
 અપઅપને સેહેરમે એક હેગી કુટની,
 વો હે ચાલાક અજબ બુડીરે—સુન એ આપ સાહા.
 કામ વો ફરહાદકા પુરા કરેગી,
 ગરચે વો આવે હજુરીરે—સુન એ આપ.

ખસરૂ.—આછા એ શાપુર ઉસ બુડીયાકો,જલદી બુલાઅબ જરૂરીરે

શાપુર.—સુન એ આપ શાહા.

પરદા ૪ થા.

બુડી.—મોરે જોબનકી ગઇ સબ હાડ—ભલારે મોરે જોબન.
 જોબન જવાની ગઈ સબ ઓર આયા બુડાપા,
 તનતો હુવા મીસ્લે ખાર—ભલારે મોરે.
 હરકોઇ મેરેકો દીલસે થા ચાહતા,
 જબકે મેથી ગુલનાર—ભલારે મોરે.
 અબ ઇસ જઇફીમે અલ્લા હે બેલી,
 કોઇ ન હોતા હે યાર—ભલારે મોરે.

શાપુર.—તેરેકો ચલ અરી બુડીઆ સહીનશાહને બુલાયા હે,
કામ યક સખ્ત તર ઇસ વખ્ત ઉસકે પૈશ આયાહે;
ન કર અબ દેર ચલ જલદી તેરે બીન કામ ન હો કીસ્સે,
ઈસી બાઈસ તેરેકો મેને યે સબ આ સુનાયા હે;
અગર યે કામ કરદેગી તું ઈનઆમ ખુબ પાવેગી,
તું ચલ જલદી ન કર તકરાર યે તેરા કામ આયા હે.

પરદા ૪ થા.

શાપુર.—
સહીનશાહ સુનયે તુમ એ મેહરબાન, મેં બુઢીઆકો લેકરકે આયા યહાં;
ઈસે અબ જબાંસે તુમ ફરમાઇએ, કે વો કામ ફરહાદકા બેગુમાં.

લે તુંઇ મુલન—યેરાહ.

ખસરૂ.—સુન તું એ બુઢીઆ સુન તું એ બુઢીઆ તુજકો યે બોલું,
રાજે જો દીલકા હે મે તુંજસે બોલું—સુન
એક આસીક હે સીરીકા નામ ઉસકા ફરહાદ,
કોઇ તરકીબસે મારદે તું ઉસકો—સુન તું એ બુઢીઆ.
હરએક મકરસે ઉસકો તું મારે,
ઈનઆમ બેહદ—ઇનઆમ બેહદ દીલાઉ મેં તુંજકો—સુન

બુઢી.— અરે લાવ દેવ—યે રાહ.

શાહા કુછ તુ દીલમેંન ખા અપને ગમ, મેં ફરહાદકો મારૂં ખુદાકી કસમ;
કસમ ખાકે કહેતીહું મેં યે સુખન, તુમ દેખો મેં કિયા કરતીહું મકરો ફન.

પરદા ૫ વા.——જંગલ.

ભુઢી.—કોઇ ઘડીભરમેં મેં ફરહાદકો જન મારતીહું.
બસે દુનીઆંસે કિસ્કા નામ મેં જન કાઢાડતીહું;
મૈં વો કુટની હું જમાનેમેં ન હોગી કોઇ,
સગડી કહતીહું નહીં લાફ જરા મારતીહું;
અબ મેં જાતીહું વહાં જાં કે વો ફરહાદ હોગા,
ઓર વહાં મકર વો કરતીહું કે જન મે મારતીહું.

પરદા ૬ વા.——જંગલ.

ન કર શોર હેવ.—યે ગત

ભુઢી.— અરેરે યા ખુદા યે હે કયા ગજબ,
હુવા જાન યે કયા એ મેરી અબસ.
અબ મેં કિયા કરૂં કહાં જાઊંરે,
ન તો ઝેહેર ખાકે મે મરજાઊંરે;
અરે ઓ ફલક યે કયા તું કીઆ.
મેરેપે રેહેમ ન કુછ તું કીયા;
અજબ તું કીયા યે જુલમો જફા,
અરેરે હાએરે અરે યા ખુદા;
બગેર તેરે આહ એ સીરીન અબ,
યે જીના મેરા અબસ હે અબસ.

રાધા તારે ચાલન મોરે ગોળ.—એ રાહ.

પ્રરહાદ.—બુદીઆ કયું તું રોતી હે પોક પોક,
સારપેતોરે દુઃખ કિયા પડા હે મુજસે તું કેહ મુક છોડ—બુદીઆ૦
બુઢી.—કયા હાલ કહું મેં તુજસે સીરીને દગા કી મુજસે,
પ્રરહાદ.—કયા દગા હે કિસને કિયા.
બુઢી.—મેં તુંજસે કહું કયા ભયા,
પ્રરહાદ.—બોલ બોલ જરા તું મુખસે,
બુઢી.—સીરીને દગા કી મુજસે,
બુઢી.—મેં તો સીરીકી હુંગી દાઈ.
ફરહાદ.—કયા દગા તું ઉસે પાઈ,
બુઢી.—હરે હરે મરી દુનીઆંસે, સીરીને દગા કી મુજસે.
ફરહાદ.—દરદ ગમ જતન મન એ સીરીં ઓ સનમ,
મુજકો છોડ મરગઈ કયા હુવા યે સીતમ;
એ સીરીં ડાલગઈ તું મુજપે કોહે ગમ,
આસસે બેઆસ કર તું ગઈ બેરહમ;
તુજ બીના જીનદગી મેરી હુઈ અબ ભસમ,
તેરેહી વસ્લકી ઉમેદમે એ સનમ;
મોત દે યા ખુદા મેરેકો ઇસવકી દમ,
તાં મેરી સીરીંસે જા મીલું હો અદમ.

—o—

પરદા ૬ વા.—મેહેલ સીરીંકા.

સીરીં.—આયા નહીં ફરહાદ પિયારા આયા નહીં ફરહાદ,
દીલ તો હુવા નાંશાદ હમારા આયા નહીં ફરહાદ;
વાએદા ઉસને મુજસે કીઆથા,
કલ મે મીલું દીલ શાદ—ભલારે આયા નહી.

બુઢી.—સુન બાત યે મોરી સીરીંરે—સુન બાત યે મોરી.
ફરહાદ પહાડસે ગીરકે મરાહે,
કુછ બાત ના ઉસને કીનીરે—સુન બાત યે મોરી.

દારા દીમ દારા દીમ—ય રાહ.

સીરીં.—અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએ અરે હાયરે
અબ મે જાઉં કીધર પાંઉ ગર દેખ નજર;
હાએ હાએ ખુદા હાએ હાએ ખુદા,
મેરા કોહાકન જાનો દીલકા મોહમ;
કાં ગયા હાએ હાએ કાં ગયા હાએ હાએ,
અબ મે જા ઉસકો આંખુંસે દેખું જરા—અરે હાએ.

—o—

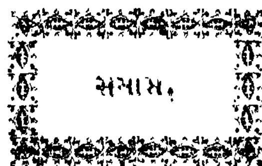
પરદા ૭ વા.—કબરસ્તાન.

સીરીં.—અફસોસ તુજે કબરમેમે યે કીસને સુલાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ.
ઐસા જો હાલ તેરા યહાં કીસને બનાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
તનહા યે કબર બીચ તુજે નીંદ કયું આઈ—કુછ બોલો એ જાની,

કીસ જાલીમે ખુનખારને તેરેકો સતાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
ક્યું સીરીં બાઝેર તેરેકો ચેન અબ પડા—બેજાન તું હોકર,
દીલ અપના તુ આસુક યે સીરીંસે છુડાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
મેં રોતી ખડીહું યે તેરી કબ્રકે ઉપર—બેતાબ મે હોકર,
અબ તાબોતવા દાલકી મેરે તુને ઉડાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
ક્યું ચેનસે સોતેહો જરા મુખસે તો બોલો-ઓર હાલ સબ ખોલો
કીસને યે તુમારેકો માટીમે મીલીયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ.

ફરહાદ.—મૈં તેરા મુસ્તાકહું આઈએ,
ઇસ્કકે દરયામે ગોતા ખાઇએ;
બાદ મુરદનભી ન અબ તરસાઈએ,
ખાકસે અબ ખાક હો મીલજાઇએ;
દાગ ફુરકત દીલસેં અબ ધુલવાઈએ,
હીજરકી સમસીર અબનાં ખાઈએ;
હીજરકી આતસકો ન સીલગાઈએ,
રહેમકા બારીસ તો આ બરસાઈએ.

તમામ હુવા.

તે શિવાય ચાહમાં વાપરવાની ખાંડ, કાફી, આપુનીઆ નાપીઓકો, આરારૂટ, કોરન ફલાવર, કોકો, મુરબો, મીઠુંમરી, સાબુ, શીગાર, ચીરૂટ, અમેરીકન તંબાકુ, બરઆઈ, ટરકીસ તંબાકુ, ઇત્યાદિ હરેક જાતનો માલ ખાત્રી ભરેલો સસ્તે ભાવે મળશે, જે એકવાર લઈ જવાથીજ ખાત્રી થશે શીવાય અમારે ત્યાં તયાર થતી તરેહવાર તરકી તંબાકુની શીગારેટ (કાગળની બીડીઓ) શો શો ના બાક્સ નીચે લખેલા ભાવે મળશે.

ફીગમીક્ષ્ચર શીગારેટસ (કાગળની બીડીઓ) ...	૩	૦
હેલન	૨	૬
પ્રીન્સ ઓફ વેલ્સ	૨	૦
વીક્ટોરીયા...	૧	૮
શુલતાન	૧	૪
લારોઝા	૧	૦

ઉપર જણાવેલો માલ વેપાર માટે રકમબંધ ખરીદ કરનારને ઘણોજ કીફાયત ભાવે મળશે. બાહેરગામના આરડર ઉપર તરત ધીયાન આપવામાં આવશે. તેમજ વેપારને બરનો બીજો કંઇબી માલ અમારી મારફતે મગાવનાર પાસથી બે ટકા કમીશન લેવામાં આવશે, માટે કોઇબી માલનો લગતો ભાવ મંગાવવો હોય તો પ્રી-પેઇડ કાગળ નીચે લખેલે ઠેકાણે લખી વાકફો.

દામોદર રતનશી,

વીલાયતી અને હિંદુસ્થાની માલ વેચનાર.

કાલબાદેવી રસ્તે મહાજનવાડી પાસે નાં. ૨૭, મુંબઈ.

આ ચોપડીઓ નિચે લખેલે ઠેકાણેથી મળશે.

	રૂ.	આ.	પા.
સંગિત નાટક સંગ્રહ	૧ ૦	૮	૦
ગોપીચંદ નાટક...	૦	૮	૦
કામસેન રસિકા નાટક...	૦	૮	૦
સોનાહરણ નાટક	૦	૮	૦
વિરસિંહ ચંદ્રિકા નાટક	૦	૬	૦
રાવણવધ નાટક	૦	૮	૦
શીરીન ફરહાદનો ઓપેરા	૦	૬	૦
દાબરને અફઝલ યાને ફરેબે સેતાન	૦	૩	૦
નારાયણરાવ પેશવાનો ગાયણરૂપી ખેલ ...	૦	૩	૦
સિતારવખ્તર નાટક	૦	૩	૦
સેહવંત સાવલીગાનો ઉર્દુ ઓપેરા	૦	૨	૦
ગુલઅન્નાર મુજફરશા	૦	૨	૦
કામસેન રસિકા નાટકના ગાયનો.	૦	૧	૦
વિરસિંહ ચંદ્રિકાના ગાયનો	૦	૧	૦
અલાબાકરખાનો ગાયણરૂપી ઓપેરા	૦	૧	૦
૩ કમાણીબિરજુનો ઓપેરા	૦	૧	૦
પીરમલી નાટકનાં ગાયનો	૦	૧	૦
મદાલસાનો ઓપેરા	૦	૧	૦
કરણઘેલા, નાટકના ગાયનો	૦	૧	૦

કચ્છમાંડવી—નાથોરી ચાંપશી ખેમરાજ મેરાખવાર.
ભાવનગરમાં—શા પમાનંદ તેજા બુકસેલરની દુકાનેથી.
દેશાવરથી વેચવા માટે મંગાવનારને પોણાભાવે મળશે.
દામોદર કુનવજી, કાળબાદેવી, નં. ૨૭, મુંબઇ.